

FLORIDAI

BAJTÁRSI HIRADÓ

v. B. TAMÁSKA

XVII. évfolyam, 1.szám- 1999

vitéz Baranchi Tamáska Endre

* L A S S A N H A S A D A J É G ... *

A 118. Csendőrnapot tartottuk meg Floridában február 13-és 14-én. Ez bizony nekünk volt csendőröknek igen sokat jelentett. Soraink ugyan fogynak de a markonyi csapat bizony még ma is erősen dolgozik, úgy is írhatnám, hogy "Kicsiny a bors, de erős" -

A Csendőrnep alkalmával volt a Rendvédelmi Konferencia és a két napos ünnepségre Magyarországról is jöttek vendégek, előadók. Az előadások azt lehet mondani, hogy a volt M. Kir. Csendőrség igazi arcát mutatták be. Jól esett ezeket hallani nem csendőrök szájából.

Utthon, Budapesten is volt Csendőrnep, immár másodszor 1945 óta, mióta a kommunisták ki lettek ebrudalva az ország vezetéséből - Sajnos még nem mind.... Budapesten a "Magyar Honvédség Házában" volt az ünnepség, a megemlékezés. Ott 19 csendőrtárgyú előadás hangzott el. A Szemere Bartalan Történeti Tudományos Társaság nemcsak eredményesen segít, ennek a Társaságnak van egy külön "Csendőr" alosztálya is.

A torontói Fegyveres Erők Muzéumnak-mint hallottuk - a csendőrnep anyagát a szegedi Móra Ferenc Múzeum veszi kezelésbe és ez az anyag a Magyar Hadtörténeti Múzeum és Levéltár tulajdoná lesz. De egy kisebb része az Ópusztaszeri Emlékparkban is helyet fog kapni, mert ott sok ezer ember fordul meg s így a M.Kir. Csendőrség igazi múltját majd láthatja az 1945 óta felnőtt nemzedék is.-

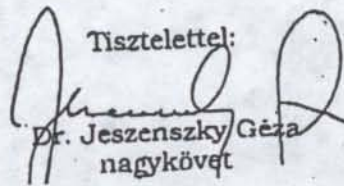
A floridai Csendőrnepn, a díszvacsorán több mint 250 ember jelent meg. Ezek között még volt 10 volt régi csendőr is.- Ekkor olvastam a washingtoni Magyar Nagykövét levelét Tar Sándor floridai magyar tb.fő-konzul. Ezt a levelet hozzánk intézte, volt m.kir. csendőrökhöz.

E levél utolsó bekezdését előbb olvashatjuk

Megértem, hogy a kollektív felelősség alóli alkotmánybíróági feloldozás nem elégíti ki teljes mértékben az egykori csendőrök erkölcsi rehabilitálásra vonatkozó igényét. Őszintén remélem, hogy a közeljövőben sor kerül olyan gesztusokra, lépésekre, amelyek elégtételt nyújtanak a szenvedésekért, a meghurcolásokért, a megbélyegzésért. A legfontosabbnak azonban azt tartom, hogy Önök közül az elmúlt években sokan már bekapcsolódtak valamilyen formában a hazai viszonyok javításába, és tapasztalataikat a hazai közbiztonság megszilárdítása érdekében az otthoni hatóságok rendelkezésére bocsátották.

4

Hivatali kötelezettségeim miatt személyesen nem tudok részt venni jelenlegi tanácskozásukon, de a magyar kormány nevében tisztelettel köszöntöm Önöket, és eredményes munkát kívánok a következő napokban és években."

Tisztelettel:

Dr. Jeszenszky Géza
nagykövet

... /csend-ör-szem /... ..

vitéz Domokos Sándor ;

A CSENDŐR EMBERIESSÉG.

/ Részletek ./

A egyik ilyen történet amit hadifogságban hallottam, egy hodmezövásárhelyi lovas örsön szolgáló örmester élménye volt. Amennyire tudom, a szavait idézem. Karácsony napján hoviharban, kutyaordító hidegben lohátton portyázták az alföldi tanyavilágot.

"A fogunk között el-el morzsolunk egy nem éppen karácsonyi kiszolást, azon bosszankodva hogy pont szent-estén kellett ennek rusnya viharának ránk törni. Amerre a szem ellátott a kavargo hofuvás versengett a szürkére meszelt éggel. Csillag sehol. Az utat teljesen elnyelte a hó és az utat szegélyező kopasz jegenyéket is csak akkor vettük észre amikor belébotlottunk. A lovak teste gözölgött, fújták a párát és idegesen rãgták a zablát.

"Csak azt ne adja az ég, hogy eltévesszük a Bãlint tanyát, mert akkor nincs pihenõhely csak vagy másik tíz kilométerrel odébb." jegyezte meg a járõtársam. Vas megyei fiú volt és nem ülte úgy a lovat mint a pusztaiak. Meg aztán nem is volt szokva az alföld végtelen sivárságához, ahol a pásztor ember még a nádas zörgésébõl és a ludak gãgogásából is tájékozodni tud. Mert az igazi pusztai ember, mint nagyapám, már a kutya vakkantásából is tudta mikor jön a betyár és mikor a pandur. Mert akkor még olyan idõk jártak.

Baktattunk nagy lassan betakarva a nagy karácsonyi fehérségbe, mikor messzirõl egy halk és bánatos barom bögést hozott hozzánk a szél.

"Mí a fene? Csak nem hagyta Bãlint gazda nyitva az istãlo ajtot oszt' elkoszãlt a joszãg?" mondom én.

"Ha elkoszãlt, elkoszãlt. Ki bãnja! Nem térhetünk el a jegenyéstõl, ha nem akarunk hoemberré fagyni reggelre."

"Már pedig Pista õcsém, mi azért vagyunk csendõrök, hogy segítsünk."

Pista elrögött egy huszár miatyánkot a bajsza alatt, amikor én a lovam fejét balra fordítottam, amerről a bögés jött. Ez jocskàn kitérített bennünket a jegenyesorból, ami ha hébe-korba felbukkant, biztosította, hogy jó irányba haladunk. Egyszerre csak lovastul nyakig merültem a hoba. Bizony elfeledkeztem arról, hogy van erre egy száraz vizmosás amit most telihordott égi pihével az Uristen. De volt ebben a gödörben más is. Egy elkallodott borju. Nem volt már szopos, inkább olyan üszö froma. Valahogyan beletévedt a barom is és nem tudott kikapaszkodni. Mikor megszagolta hogy ott vagyok a közelben könyörgöggve bögni kezdett. Pista is mellém huppanat a gödörbe. Nem sokat beszélünk, mert a szél a torkunkra fagyasztotta a szót. A lovam hamar felkapaszkodott a partra. Szerencsére az üszőnek a kötele elég hosszú volt, hogy a nyeregkápához köthessem, aztán a nogatásomra a lovam huzta, mi ketten nyomtuk a joszágot, míg csak felvergődtünk a partra. Kivülről ránkfagyott a mündér, belül foly rajtunk az izzadság. Bizony el voltunk tájolva jocskàn, de most a marha ösztöne jött a segítségünkre. Mintha zsinorral huták volna úgy vezetett egyenest a Bálint tanyára. A gazda nem győzött hálálkodni. Pénzt akart adni, de nem fogadtuk el.

"Ez a dolgunk János gazda."

"De már egy kupica szilvriumot csak nem utasítanak el, mert tudom én a szolgálatba nem ihat a tiszthelyettes ur. De a szilvrium az orvosság." Es ránk kacsintott, mert jól értette a tréfát.

Hasonló önfeláldozó szellemet tapasztaltam a probacsendőrök között is akikkel együtt harcoltam 1944 őszén a Tisza árterületében. Ott voltam tanuja a csendőr bajtársiasságnak.

A Tiszán átkelt orosz hidfőállást kellett megátolnunk a további terjeszkedésben. Századunk egyik szakaszának parancsnoka, egy őrmester, minden éjjel civilben belopodzott a körülfalt Toszeg községbe híreket hozni. Pedig az orosz hangszorok nap mint nap bömbölték, hogy "csendőröket nem ejtünk foglyul! A helyszínen kivégzük őket!"

Az őrmester azzal a hírrel jött vissza, hogy amikor a partizán egységek rátörtek a községre a helyi csendőr őrs még a helyén volt.

"A kerteken át tűzharcban hátráltak, de tudták, hogy a nyílt terepen az oroszok lemészárolják őket. Erre egy bajtárs két puskával és egy láda löszrel a község határához legközelebbi kukorica kupnál tüzelő állásba ment. Onnan olyan örült elszántsággal vette tűz alá a község szélső házsort, hogy az oroszok megtorpantak. Az őrs többi tagjának siketrült bemenekülnie Szolnokra. A községi előljáró szerint az a csendőr vagy ott lapul sebesülten, vagy lehet, hogy halott. Százados ur, engedélyt kérek, hogy kimehessek az éjjel egy járőrrel és élve, vagy halva, de visszahozzuk azt a bajtársunkat."

A parancsnokunk fejében megfordult a kérdés, hogy helyes-e négy harcképes bajtárs életét kockáztatni egy minden valószínűség szerint halott emberért. Töprengését egyszerre szégyenné változtatta az őrmester megjegyzése.

"A bajtársunk se mérlegelte, hogy mi lesz a sorsa, csak tette amit a szíve parancsolt. Mi sem tehetünk másképp."

Még aznap éjjel visszahoztuk a hős bajtársunk holttestét és tisztességesen eltemettük.

vitéz Berancki Tamáska Endre ;

A sikertelen szovjet kém fogás.

=====

A marjelaki CSIHA- család nemzeti találkozó tervet Ofehértón. Ott a főjegyző Csiba Kálmán, míg a postamester Csiba István volt. Hajduböszörményből Dr. Csiba Endre és családja, míg Nyíregyházáról özv. Fridliné Csiba Klára tervezte, hogy ott két lányával meg fog jelenni. Én is érdekelve voltam, mert a menyasszonyom Csiba unoka, Fridli Klári volt. A családi találkozó egy szép májusi vasárnapra volt kitűzve. Már előre örültem, hogy én is ott lehetek s így a Csiba család többi tagját is majd meg tudom ismerni.-

Szombaton délutánban hivatott az osztályparancsnokom. Majd parancsot adott, hogy sürgős kivizsgálásra vasárnap ki kell mennem a máriapócsi órszóra. Tehát a tervezett kirándulásomnak így vége lett.- Közöttem menyasszonyommal, hogy én nem tudok menni Ofehértóra velük, de ha mégis a kivizsgálásom elég gyorsan el tudom intézni, úgy ét szeretnék menni a családi összejövetelre.

... Vasárnap reggel a nyíregyházi pályaudvarról két különböző irányban indultunk el. Ha már így sikerült, annak örültem, hogy legalább a híres búcsújáró helyet és a "könnyező Mária" majd megláthatom.

A reggeli órákban toppantam be a máriapócsi csendőrlaktanyába, ahol Mosolygó György tiszthelyettes, őrsparancsnok már várt.- Egy nyugalmazott csendőrelhadjegyző ellen volt a feljelentés s így azt kellett nekem kivizsgálni. A tanúk már be voltak rendelve, így a munkám simán ment. Az ebéd előtti szünetet erre használtam fel, hogy elmentem megnézni a híres templomot a csodatévő "Könnyező" Máriaival." Egy bazilikanus pap mutogatott meg mindent s elmondta a mind a templom, mind a híres oltárkép történetét is. A Bazilikanus kolostorba is meghívott ebédre, de azt el kellett hárítanom, mondván, hogy az órszón már ebéddel várnak.--

Ebéd után már csak egy pár tanu maradt s így körülbelül 3 órára már készen is lettem.- Így határoztam el, hogy mégis átmegyek Ofehértóra. Hisz az út mindössze körülbelül négy kilométer volt/. Egy jó sétatá.

Szép májusi vasárnap délután volt. A nap ragyogott.- Néhe-néha a egy kis szellő mozgatta meg a fák leveleit.- Kitűnő idő sétára.-

.... Kivizsgálásra mindig magammal vittem a térképtáskámban egy vázlatfüzetet, hogyha időm engedi, esetleg egy-egy gyors vázlatot is el tudok készíteni. Hisz a művészetet sem hagytam fel teljesen a szolgálati időm előtt.

A nap gyönyörűen sütött, így zsávolgy zubhonyomat levetettem, miután a felnyúló hűsítést is elhagytam. Tábortábori sapkám pedig zsebre vettam. Egy akadémikus, homokos úton ballestem. Tipikus szabócsinálást dülböt volt. Nehéz megálltam s gyönyörködtem a táj szépségeiben. Ajkókat mindig szerettem festeni.-

Nemsokára az úttól balra láttam egy tisztást és egy kis tavat, fűz és nyírfákkal körülvéve.- A környéken templomi csend uralkodott. A tó egyik oldalán nádbugákat néhe-néha megringatta a gyenge szellő. Megálltam... Egy szürkegém szorgalmasan halászott a tó szélén, míg a zombékos területen két bibic kereste meg a napiennivalóját.- A közelben

egy öreg mocsári tölgy uralta a környéket, melyen egy hatalmas sasfészék nyomta az ágakat.-Gondoltam magamban, ez a táj éppen esetre való. Ezt meg kell örökíteni.- Zubbonyomat letettem a fűre magam mellé, míg egy odvas farönköt pedig mint rejszabalt, -állványt vettem igénybe. Nagy kedvvel fogtam hozzá, hogy ezt a szép tájat megörökítssem. Ingójjban és hajdonfőn dolgoztam egy kis bokor tövében. Egyszer csak kis zörejt hallottam, valami gally recsenést tőlem fél jobbra. Odéntem a zaj irányába, s ott a bokrok között egy fel-felbukkanó alakot láthattam. De rá sem hederítettem. Ha akar valamit, akkor majd úgyis közelebb fog jönni.-

Már majdnem kész voltam a vázlatommal, amikor egy másik irányból jött a zörej. Ott iamét ugyanez a személy jelent meg, akit már láttam. Befejeztem művészimunkámat és keztem eltenni a vázlatfüzetemet a térképtáskámbe. Majd a zubbonyomat, derékszíjamat, pisztolyomat a karomra véve elindultam Ofehértó irányába. ... Nemokára az út két oldalán kukoricások voltak. Komatosan sétélva mentem, de béha kis zörejt is hallottam a siri csendben. Megálltam s figyeltem, hogy mi is okozza ezt a zajt. A kukoricásokban felvillanni láttam azt a fiatal embert, aki figyelt engem, amikor a tónál rejszoltam. Nem sokat törődtem vele. Elveztem a jó friss levegőt és a körülöttem lévő templomiccsadot. Még a csizmán sem csinált semmi zajt a jó puha nyírségi homokban. - Így ballagva értem el Ofehértó szélső hezeit s elérkezettnek találtam az időt, hogy zubbonyomat felfegyem, derékszíjjet kössékés a sapkámot is fejemre tegyem.-

Az első apyafitól a falu végén megkérdeztem, hogy hol találom a községházat. Mindjárt el is igazított, hogy a reformatus templomtól a harmadik ház. Így aztán nem volt nehéz megtalálni.-Ahogy a községház udvarára betértem, ott nagy csoportot láttam. Fietal legények vagy húszan s némelyiknek levantepuska is volt a vállán. Nem sokat hederítettem rájuk, hanem benyitottam a főjegyzői lakásba. Ott már együtt volt a CSIHÁ nemzettség apraja és nagyja.-Üdvözöltem őket, majd Csihá Kálmántól a főjegyzőtől megkérdeztem, hogy miféle csoportulás van az udvaron? Mire ő azt felelte, hogy a levante parancsnok rüdöztette a levanteket, mert egyik levante futva jött jelenteni, hogy a község-től délre egy szovjet kémét látott, aki térképeket rejszol. - Ez még nem volna semmi, de telefonon felhívták a baktalóránthézi csendőrfőhadnagyot is oda is leadták a jelentést, így az ottani őrsparancsnok is már megtette intézkedéseit.

Magamban mosolyogtam s kértem Kálmán bátyámat, hogy azonnal telefonálhassak a baktalóránthézi őrsnek.- Hívásomra Horváth tiszthelyettes, őrsparancsnok jelentkezett. Bemondtam hogy; -Tamaska főhadnagy a nyírségi egyházi szársparancsnok helyettes, -beszél Ofehértóról.-Az őrsparancsnok jelentette, hogy a szovjet kém elfogása ügyében két kerékpáros járőrt már útbá indított. Rövidesen ő is indul.- Közöltem az őrsparancsnokkal, hogy rendelje vissza már kiküldött két járőrt, mert egyanus szovjet kém én vagyok.-... Nem láthattam a Horváth tiszthelyettes arcát, amikor ezeket közöltem vele, de elhiszem, hogy meg volt döbbenne, hogy a szovjet kém nem más, mint egy csendőrfőhadnagy.- "Is hallgatas következett a telefonban, majd öblös hangján jelentette;

- Igenis főhadnagy úr " A parancsot megértetem! Azonnal intézkedek és a két járőrt visszafogom rendelni! - Ezután kimentem a községház udvarára, hogy a levante csoportot megnézzem. A parancsnokuk a tanító úr volt, aki terveléken hadnagy volt.- Bemutatkoztam és kérdeztem, hogy ki volt az a levante, aki engem észrevette s figyelt, majd lóhalába futva jött vissza községbe, hogy a levante parancsok intézkedni tudjon. Erre egy kipirult arcú izzadságot még mindig törülgető legénylápott elő. - Kovács Béla levante vagyok - Mondta katonásan.-

Kegdicsérttem és keztem fogtam veke. Dejnélattal adtem tudomására, hogy most nem egy szovjetkémét fogott, hanem egy valódi csendőrtisztet.

A levente parancsnokkal is váltottam egy pár szót s megdicsértem, hogy ilyen kiválóan megszervezte a községben az éjtbőrnőrs elhárító szolgálatot.- Akkor még ilyenek voltak a faluai fiatal legények, a leventék, akkor még erős volt a házaseretet.-

Ilyen izgalmas nap után beementem a főjegyzői lakásba, ahol végre én is együtt lehettem a CSIHA-család tagjaival,- hogy egy finom vacsora után az esti órákban visszatérhessek Nyíregyházára.-

... ooo ...

Nem halt ki az O R É M U S család.

Az ungmegyei Gálóc községben pár száz évet megélt az Orémus család. A ungi családok éveken keresztül kapcsolódtak össze ezzel a családdal. Így amicsaládunk gálócsi ága is. Anyai nagyanyám Orémus Mária, míg apai nagyanyám pedig Orémus Zsuzsanna volt.-

Ugy tudtuk, hogy a gálócsi ág utolsó férfi tagja, Orémus Endre a második világháború után hunyt el. Csak annyit tudunk felől, mert ekkor már Gálóc a Szóvjethárhoz volt csatolva. Még a felvidéki bevonuláskor Beregszón Dr. Orémus László főszolgabíró, míg Ugocsa vm-ben Halmin egy másik Orémus élt, aki a MAV-nál volt alkalmazva. Ő is eltűnt.-

No de nézzük meg az O R É M U S család dióhéjnyi történetét.

A család 1250-es években jött Magyarországra Olaszországból. IV. Béla király alatt s mint királyi vincellérek részt vettek a Tokaj-Hegyaljai szőlők telepítésében. Sátoralja-

hely mellett van egy Orémus hegy, egy Orémus pihenő és a hegyen régen volt egy kápolna, amit az Orémus család építtetett. Ennek romjaiból épült fel az Orémus hegy lejtőjén a Kákóczi-féle borház, ahol az első aszút mutatták be a Fejedelem feleségének.- Sajnos ezt a történelmi emléket a kommunisták lebontották.- Olasz eredetű telepek Zemplén megyében; Olaszliszka, Bodrog-Olaszi és Petrehő.- A XVI században Ujhegyben az iskolamester / ludimegiater / szintén egy Orémus. Orémus László Nagy Lajos királynak volt a kancellárja / 1342-1322 /, míg Orémus Beke a székelyek főbírája volt.- Birtokadományt Ugocsa megyében, Hertes-Almásán kaptak. Ugocsából Bereg és Ung megyében is birtokoltak. Sőt egy ága Borsodba is elszármazott.- Ung, Bereg, Szebolcs és Borsod megyék igazolták a nemességüket.- A család református vallású s így az egyházi életben mindig szerepet is vállaltak. Gálócson kívül Ungban még Bártfán is birtokoltak. Ott az 1667 évben épült református templom építésében is kivette a részét "Seniors et Nobilibus judicius Step. Orémus, majd Ns. Orémus István meg 1762-ben egyházi gondnok, Gálócson meg 1791-ben Orémus István, 1832-ben Orémus György, 1889-95-ben Orémus István, és 1922-29-ig Orémus István. Gálócból került az ungi Kisztrétra Orémus Kálmán tanítónak 1930-ban.....

Ez egy fontos adat volt, mert 1998-ban tudomásomra jutott, hogy Orémus Zoltán Kassára került református lelkésznek. Vele felvettem a le-

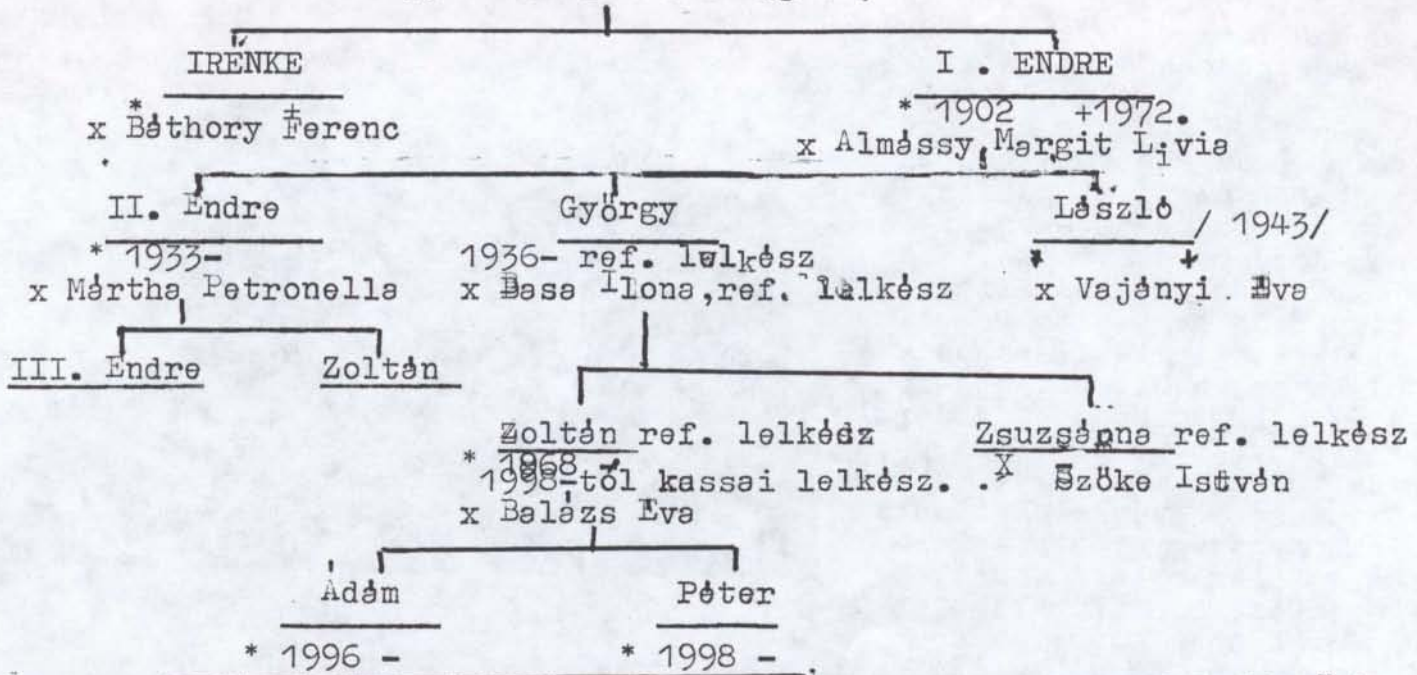
F a m i l i a
- O R É M U S -
de Fertőszelmés -

vélbeli kapcsolatot, majd 1998 szeptemberében tudtam Vele Kassán személyesen is találkozni. Akkor súlt ki, hogy a kiseréti Kálmán neki a dédapja volt. Zoltánnal így felvettük a rokoni kapcsolatot mint a gálócsiak valódi leszármazottjával. A családfe még egy kicsit hézagos, de ez is ki lesz előbb- utóbb egészítve. Mint láthatjuk több tagja a családnak a lelkeszi pályán helyezkedett el.- A másik érdekes dolog, hogy az András név helyett Gálóciban a Tamáska család használta először az Endre nevet, az Oremusok is átvették.- Mint itt is látható a Zoltán leszármazási táblázatán három Endre is szerepel.

Nagybiszteletű ns. Oremus Zoltán kassai ref. lelkész feleségével és két fiával / Kassa/1998.-

Családfa töredék; ns. OREMUS Kálmán tabitó/ a gálócái ágból//
1930 óta Kiserétán Ung vm,

vitéz nemes Baranchi Tamáska Endre de genere Szalók
a Szent Lázár Lovagrend Magyar Nagyerjelségének heraldikus és genealogus

Colonel the Chevalier
Endre v. Tamáska de Baranch
2621 Woodgate Lane
Sarasota, FL 34231 US

-1998, III. 15.

[Handwritten signature]

1998, november 26-29-ig Clevelandban volt a "Magyar Kongresszus.-ASheraton Hotelben. - 21 év után én is felmentem az ünnepekre.- Első nap

XXXVIII.

pénteken volt az irodalmi és művész est. Dr. Nédas Gyula elnök nyitotta meg a Magyar Kongresszust. Majd ezután nyílt meg a művészeti és könyvkiállítás, amit Makk Imre festőművész nyitott meg aki Hawaiiból jött át erre az alkalomra/ NB. én is négy képpel szerepeltem a kiállításon.-

Résztvettem a Szent László és Vitézi Rend együttes ülésén, -mint a Szt. László Rend tb. törzsszéktartója és tb. vitézi Székkapitány Dél-USA-ban. Majd a Szabad Magyar Újságírók és az AMOSZ ülésén is megjelentem.-

Szombaton este volt a díszvacsora, majd a bál, melyen több mint 500-an vettek részt. Ez alkalommal leplezték le néhai Dr. Nédas Jánosnak a bronz mellszobrát, amit Ausztráliában készítették.

Vasárnap délelőtt volt a magyar mise és az Arpad Akadémiának évi ülése.-

SHERATON CELEVELAND CITY CENTRE HOTEL
CLEVELAND, OHIO

1998, dec. 3.-án tartották meg a floridai magyar tűzörek szokásos Szent Borbála napjukat.- A megjelneteket vitéz Szűets Evin bs. üdvözölte, majd a hivatalos részt Fekete Fél bs. ismertette. Az ünnepi megemlékezést Farkas Imre bs. tartotta.

Az ünnepi ebéd elfogyasztása után a szokásos Borbála tekerőset vitéz Berenchi Tamáska Endre bs. olvasta fel, amelynek rígműsai nagy derűséget nyújtottak. Utána pedig Hertelendy József bs, a kanadai tűzörek üdvözlését adta át, majd egy "pót" tekerőset olvasott fel, melyen ismét csak derülni lehetett.

Meg ezen a Borbála napon is 11 tűzér tudott megjelenni.

Azzal váltunk el, hogy jövőre újra találkozunk, ha megsegít Barbála. Üdvözlésünket küldtük el Kanadába a Tűzér Család fejének, vitéz Beszterczey Ákos bs.-nek.-

Dr. Nédas János mellszobra.

A nagyváradai "Gábor Áron" voley tüzér hadapródiskolások jelvénye

1998, dec. 11.-én tartotta meg a sárosotai Kossuth Klub az operaházban "Hungarian Operette" c. előadását a budapesti "Liszt Ferenc" zeneakadémia növendékeinek vendégszereplésével.

Igen nagy sikerrel szerepeltek a zeneakadémiai növendékek. Több mint 600-an jelentek meg az esten s elég sok amerikai is volt.-

A tiszte jövedelmét a Klub a Zeneakadémiának küldte Magyarországra. A rendezvényt ismét csak öregbítette a Kossuth Klub a magyarok hírnevét.-

... X ...

Köszönet Az Akadémiától. A Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola rektora, Falvai Sándor, a következőképpen fejezte ki köszönetét a december 11-i operett hangverseny megrendezéséért: "... hálával és köszönettel tartozunk azért a szívélyességért és érdeklődésért, melyet irántunk, Intézetünk munkája iránt tanúsítanak, és ami számunkra—az anyagi segítségen felül—nagyon megtisztelő. Örülünk, hogy oly sok jó ismerősünk van az USA-nak ezen a felén."

/Sárosotai Magyar Hirmondó/

Ugyancsak a Kossuth Klub 3.000 Dollárt gyorssegélyt küldött a hárpát-eljai árvizkárosultaknak.-

1999, január 16.-án a Magyar Házban Korde György és Belézs Klári budapesti színművészek felleptek. Szép számú közönség volt együtt. A műsor első részében már olyan számokat adtak elő, amit a régiek az öregebb generáció nem nagyon ismert, de a második részben már előjöttek a régi ismerős énekszámokkal.-

.....

1999 jan. 31.-én magyar mise volt a Magyar Házban, amit Monsignore Varsányi Vilmos h. püspök Ft, Dr, Szépe László és Ft, Dobay József brüsszeli magyar lelkesek celebráltak. Utána volt a béd.-

1999 január 14.-én volt a Kossuth Klubnak "Szabad Egyetem" összejövetele, amikor is a "Csiksomlyói Bűcsü" filmet mutatták be, szép számú közönség gyűlt össze Sárosotából és környékéről ez alkalommal.-

1999. február 7.-én a sárosotai Magyar Szeresztýén Egyház /Ref/ istentisztelete után megtartotta az évi közgyűlést. Az új presbiterium tagjai; gondnok vitéz Barancki Tamáska Andre, gondnok h; Dr. Kuli Sándorné-Ilfi, Orgonista, titkár; Mt. Bodor Lászlóné, pénztáros Dr. Vajda Sándorné-Ibolya, tagok; Nagy Kálmán, Dr. Boros Lajosné -Ilona, Horváth Helén, Dr. Kolnikov Lilla, Krejcsik Gizella, Zabava Ferenc és Zabava Terencné-Mária.

... 000 ...

CSENDÖRNAP...

Februárban, 12-én és 13-án ismét a Magyar Ház ad otthont a Csendörök évenként megrendezésre kerülő találkozására. Vendégeink lesznek: három tagú magyarországi rendvédelmi delegáció valamint Angliából és Kanadából meghívott előadók. Mivel erre a találkozóra minden kedves tagtársunk, honfitársunk érdeklődésére s részvételére számítunk, ezúton ismertetjük a részletes programot:

12-én, délelőtt 10 órai kezdettel az előadók ismertetik az Otthon már megtörtént, valamint a folyamatban lévő változásokat. (1 óraker szendvicseket kínálunk \$5.00 hozzájárulás ellenében.)

13-án, délelőtt 10 órától a Duna TV háromórás csendőrműsor adásának bemutatása lesz, majd este 6 órától Díszvacsorát rendezünk zenével, tánccal.

A Csendőrnapot megnyitja Görgey Kálmán cső.szds.

b-jő; v.Kiss Gábor, Dr. Perádiné-Katica, Dr. Perádi József, v.Bánkuty Géza, Görgey Kálmán, K,sistván Géza alezredes, v.Barancki Tamáska Andre.

Magyarországról vendégek voltak; Dr. Parádi József a Szemere Bertalan Történelmi Tudományos Társaság elnöke, Dr. Parádi Józsefné-aticsa, Kisistván Géza alezredes a bp-i Hadtörténelmi Múzeum és Levéltár beosztottja, Tompa József Angilából.

13-án délelőtt történt meg a Máltai lovagok avatása von Habsburg-Hohenburg Alfréd herceg Nagyprior által. Imét mondott magyarul Ft, vitéz Király Zoltán ny. ref. püspök, angolul Ft, Dr, Szépe László lelkész. A master of ceremony v. Berancki Tamáska Endre volt. - "Égy új Máltai lovagot avattak; vitéz Bánkúty Géza tb. csendőrt, továbbá Marfy József, Reitheuser László és Orbán Gyula urakat. -

Az avatás után nyújtotta át a Szent László Lovagkeresztet Dr. André László Dél-USA Széktartó vitéz Bánkúty Gézának. -

Ugyancsak a Csendőrnapi alkalmával nyújtotta át Dr. Parádi József a Szemere Bertalan "Érdemkeresztet" vitéz Berancki Tamáska Endrénak és vitéz Vicziák Bélának. -

Volt csendőrök a Csendőrnapon

fenn; vitéz Bánkúty Géza új Máltai lovaggal

balra; j-b-ra; -vitéz Kiss Gábor az MKCsB# központi vezetője, vitéz Berancki Tamáska Endre az MKCsBK volt központi vezetője és vitéz Bánkúty Géza tb. csendőr. -

„Publicum meritorium praemium”

„Cum historia pro securitate”

A
Szemere Bertalan
Magyar Rendvédelem-történeti
Tudományos Társaság

Vitéz barancsi Tamáska Endre úrnak,
mint a rendvédelemtörténet önzetlen támogatójának

a
„Rendvédelem-történetért Érdemkeresztet”
adományozza
az érdem nyilvános elismeréseként

Budapest, 1999.

Dr. Parádi József
Dr. Parádi József
elnök

Dr. Ernyes Mihály
Dr. Ernyes Mihály
szakosztályvezető

1999-013

Dr. Parádi Józseffel a kitüntetés átvétele előtt;-

középen; Kisistván Géza
alezredes
/Budapestről./

Hungarian - American Cultural Association Inc.

Kossuth Club

"Never consider an immigrant to become a loyal American citizen, unless he retains his love for his motherland."

Abraham Lincoln

1999 február 11.-én a Kossuth Klub Szabadegyetemi előadás volt "Megemlékezés Petőfi Sándor halálának 150. évfordulójáról." Rendező volt; Szabados Zoltánné. Közreműködtek; György M. Irén, Ormay Gabriella, Kisversényi Éva, Szabó

Pál és Börzsönyi Jenő/-

1999 február 21.-én Két video bemutatása; 1. Az ecseri lakodalmás és 2. Budapest és Szentendre.- Műsorvezető; Bazán Mária.-

1999 február 27.-én a Magyar Házban az "56-os Magyarok Világszövetsége ülésezett.-

1999 március 18.-án Kossuth Szabad Egyetemi előadás; Előadó; Dr. Balogh Sándor ny. egyetemi tanár az AMOSZ elnöke. Címe; Ünnepröplés és autonómia magyar és globális viszonylatban. Vezető volt; Dr. Kisversényi Géza ny. egyetemi tanár. Szép számú közönség előtt történt az érdekes előadás.-

1999 március 6.-án a Magyar Házban tartotta gyűlését az AMOSZ. Dr. Balogh Sándor elnöklése alatt.-

A sárosotai Magyar Keresztény Egyház/Ref./ Istentiszteletet tartott márc. 7.-én

március 13.-án tartotta meg a "Március 15-i Ünnepröplését" a Kossuth és Petőfi Klub közösen a Magyar Házban. Ünnepröplés szónok Dr. Balogh Sándor volt A műsort a Petőfi klub tagjai adták.-

Március 14.-én 1/2 4 órás kezdettel a Magyar Házban fellépett Dévai Nagy Kamilla vezetésével a "Kronikás ének alapítványi zeneiskola" 20 növendéke. Szép számú közönség jött össze erre az alkalomra a Magyar Házba.-

Február 20.-án volt a Magyar Házban a "Farsangi Bál" amelyen körülbelül 300-an jelentek meg, A kelleme és szórakoztató zenét a miskolci Pecsényi András szakszofon szólója és énekszámai tették élvezetessé, -Hár hogy csak három hónapig maradhattak itt, mert a közönség igen megszerette őket.-Igen jó hangulatot tudtak teremteni.-

A sárosotai Magyar Keresztény /Ref./ Egyház húsvéti Istentiszteletét Úrvacsora osztással együtt április 4.-én 11.30 perces kezdettel a venicei Magyar Házban fogja megtartani. Mint az értesítés írja; szeretettel köszöntjük és értesítjük a Magyar Keresztény Egyház-hiveit, bérteit és várjuk erre az Istentiszteletre. -

Március 28.-án a Magyar Házban Ft. Dr. Szépe László mond magyar misét 12.15 kezdettel. Utána ebéd is lesz.-

I N N E N - O N N A N ;
=====

Könyvismertetés. Lám Béla v. m.kir. csendőrfőhadnagy kiadta az **EMLEK-
KÉPEK GYERTYAFÉNYBEN** c, írott könyvét. Melynek alcíme
"12 év háboruban és békében 1943-1954." - /313 oldal./...-Részlet... /

Tetániás roham

1951 márciusában Moto bejelentette, egy másik táborba települünk át. Az új hely a Vác-alsó (Sződliget) előtti kishajógyár, akkor elhagyott gyártelep volt. Kijevi-voronyezsi fogolytársak éltek ott egyemeletes épületben, több szobával és két műhellyel, melyeket folyosó választott el egymástól. A szobák közötti közlekedés tilos volt. A folyosón az ajtók előtt örök álltak. Az egyetlen szabad közlekedési út - a „főutca” - két oldaláról és a latrináról ki lehetett látni a váci műútra, s főként szombaton szórakozást jelentett a kirándulásról hazatérő motorosokat nézni. Moto megjelenése itt is gyökeres változást hozott. Engedélyezte a szobák közötti szabad közlekedést. A latrináról nem kellett azonnal visszajönni. Nem szólt senki ránk, ha napoztunk ott egy kicsit, bámultuk a Dunát, a kivilágítatlan János-hegyi kilátót, vagy a hajókat figyeltük. Óriási könnyítést jelentett ez.

Moto mindennek utánanézett. Jaj volt a szakácsnak, ha kozmás ételt osztott. Semmiféle gorombáskodást nem tűrt el. Mindent tudott rólunk, valaki „súgott” neki. Az egyik súgó „közegét” jól ismerem. „Kinti” magatartása miatt nem beszélt vele senki. A *János vitéz* előadásánál szükségem volt rá, így megmaradt köztünk a beszélő viszony.

Nehéz helyzetben volt. Otthonról állandóan kapta az „átképző” leveleket. Felesége biztatta, legyen nagyon demokratikus, szerezzen érdemeket, különben nem tud boldogulni, ha egyszer hazakerül. Erről a helyről is csupán néhány társunkat bocsájtották szabadon.

Időnk itt is kitelte. Egy szép napon a ponyvás teherautók újból visszaszállítottak bennünket a „Jerglibe” (Tolonházba). Hatalmas tömeg gyűlt megint össze. Budafok, Sződliget, Vásártelep szállásai megszűntek. A zsúfoltság elviselhetetlen volt. Moto eltűnt, soha többé nem láttuk.

Talán egy hete lehettem Pesten, amikor kinyílt az ajtó, s a nevet olvasták. Váratlanul ért, de nem mutattam. Föld alatti vasrácsok nyíltak meg előttem, s csukódtak be mögöttem. Seholy hang. Polgári ruhás kihallgató elé vezettek. A „szoktató beszélgetés” közben kiderült, ő is volt hadifogoly. A beszélgetés olyan irányt vett, amely ellenkezett elveimmel... és máris ballagtam vissza, az előbbi útvonalon. Fölvettem a holmimat, majd újból neki kellett indulnom, még több lépcsőn lefelé, ijesztő mélységre. Ekkor már idegesen tekingettem jobbra és balra, míg végre újból felfelé vitt a kísérő őr. Megérkeztem a Jergli egyemeletes, körfolyosóval ellátott börtönré-

széhez. Innen nyíltak a cellák. Az emeletről nem érdemes leugrani, mert a drótháló felfogja az embert.

Minden feltűnően tiszta és gondozott volt. Bár tudtam, hol vagyunk, a körülményekhez képest mégsem volt ijesztő. Az őt átadott a szolgálatosnak, közben a frissen festett falat bámultam, és kíváncsian vártam, vajon kivel kerülök egy cellába. Magas, nyúlánk, kellemes arcú felügyelő lépett elé: „Maga sem méltó arra, hogy pazaroljam a hangom. Ezért jellel parancsolok. Figyeljen, nehogy elmulassza.” Kinyílt egy cellaajtó, s régi jó ismerősök között találtam magam.

A „Lakáj”, ahogyan neveztük, valóban betartotta szavát. Soha többé nem hallottam a hangját. Ha közel voltunk hozzá, a szemével, ha messzebb, a kezével adott jelet.

Ha WC-re akartunk menni, kopognunk kellett. Benézett a kémlelőn, elmondtuk óhajunkat. Kinyitotta az ajtót, szemével intett, hogy kimehetünk. A fal felé fordulva újból figyeltünk. Ujjával a WC-ajtó felé bökött. Elsiettünk a folyosó végére, az ajtóig. Ott a fal felé fordulva sorakoztunk. Figyeltünk. Ujjával befelé bökött, s mi eltűntünk a helyiségben. Utána ismét sorakozás a fal mellett. Jelre az ajtóig, majd újabb jelre eltűntünk a cellánkban. Soha senkit nem bántott.

Az ugyancsak ott őrzött nőekkel azonban közönséges és pimasz volt. Az ajtón keresztül hallottuk... Már nagyon beleszoktam ebbe az életbe is, amikor nyílt az ajtó, s csomagjaimmal együtt kiszólitottak. Visszafelé nem volt annyira riasztó az út. Az is lehet, én edződtem meg.

A lépcsősor egyre magasabbra vezetett, amelynek végén tágas szobába jutottam, ahol egyik társam, Dr. Beliczky Olivér fogadott. Kazinczy egyik leszármazottja nem tartozott az úgynevezett jó barátok közé. Az ember lakva ismeri meg társát, s Beliczkyvel nagyon jól jártam. Az életrendet hamar kialakítottuk. Az alvás játszotta a főszerepet. A nagy szobában rendszeres ide-oda járkálással gondoskodtunk mozgásigényünk kielégítéséről, kondíciánk megőrzéséről. Az örök behívott sorkatonák voltak, gyakorta nyitották ránk az ajtót, sőt beszélgettek is velünk. Eleinte nem tudták, kik vagyunk.

A többi cella rendkívül zsúfolt volt. Tudtuk, hogy társaink unják magukat, s kétségbeesett kérésükre Olivérrel megkezdtük az irodalmi, művészeti és szórakoztató továbbképzést. Oli keresztretjvényeket gyártott, én „művészettörténeti”, történelmi előadássorozatot állítottam össze. Szólásmondások keletkezése, értelmezése, keresztnevek eredete, versek, rövidebb regények emésztették fel WC-papírjainkat. Amikor egy-egy köteg elkészült, elindult vándorútjára.

Különös módon senki nem jelentett föl. Az egyik szakaszvezető továbbította írásainkat. Eleinte azt is megengedte, hogy magunk adjuk be a többi fogolynak. Ő is elolvasta az írásokat, s azt hiszem, tetszett neki igyekezetünk. Olivér annyira fellelkesült, hogy regényírásba kezdett. A regény ugyan sohasem készült el, de bevezetőjére még ma is emlékszem: „A telefon türelmetlenül csengett. Az igazgató unottan engedte el titkárnője mellét, kihúzta kezét a ruhakivágásból, és felvette a kagylót...”

Az örök hozzánk szoktak. Egyikük levelet íratott velünk a kedvesének. A másiknak szívet kellett a levélpapírjára rajzolni. A szív elnyerte tetszését, két nap múlva újra jelentkezett, újabb kéréssel: a szívet nyílvező fúrja át, s három vércsepp csöppenjen alá... és jöttek a megrendelések. Az egyik emlékezetes: „Rajzolja le édesapámat, aki kanász, édesanyámat, illetve kishúgomat, aki ebédet visz nekik. A háttérben kéttornyú templom legyen kettős kereszttel... és a Bodri kutya is legyen rajta... Egyik ügyesen rajzoló barátunk, Tamáska Bandi papírra vetette az egész családot. A siker óriási volt. Ettől kezdve minden ór benézett hozzánk, nem megbízással, inkább hogy megnézzen bennünket... mi meg dolgoztunk tovább.

Az egyik nap elromlott a vízcsap valamelyik helyiségben. Az ablak nyitva volt. Kibámultam a szabad messzeségbe. Ott volt előttem a Kerepesi úti gumigyár, a Kerepesi temető... és a mi lakótelepünk, a Stróbl Alajos utca háztömbje. Némán bámultam kifelé. Még a vízcsapot is elfelejtettem kinyitni. Milyen közel is van a szabadság. Légvonalban talán két kilométer, és mégis milyen messze. Az ór csendesen megszólalt: „Ne bámuljon ki, nem szabad.” Nézze, felügyelő úr, mutattam kifelé. Ott lakom, abban az emeletes házban. Hat éve nem láttam a családomat. Maga is kinézne. Az ór hol a messzeségbe, hol rám bámult, látszott rajta a részvét... Megkértem, nyugtassa meg szeretteimet, hogy élek. A cím tíz perc múlva már a zsebében volt. Mint később megtudtam, megkereste a családot, az ajtóban zavartan elmondta az üzenetet, s máris eltűnt. Többé én sem láttam.

Az egyik este váratlan látogatónk érkezett. Ekkor még kettesben voltunk Olival. A napi séta nekünk is járt. Kísérettel levittek az udvarra, ahol hat-hét percig sétálhattunk egymás mögött, hátratett kézzel, se jobbra, se balra nem nézve. Az udvaron géppisztolyos örök vigyáztak ránk. Volt köztük egy fiatal, barnaképű, sorozott katona. Bizalomgerjesztő tekintete volt, de amikor a sétára felügyelt, szigorú pózt vett föl. Homlokát összeráncolta, géppisztolyát ránk szegezte, vadul nézett, közben a fogát vicsorgatta. Olit bosszantotta ez, én csak mosolyogtam rajta: egy taknyos kölyök, azt sem tudja, kik vagyunk, a legszívesebben azonnal lelőne.

Ezen a délutánon is a kiskatona őrizte az udvar egyik sarkát, szokásos vad pózban. Amint Olivér odaért elé, kiöltötte rá a nyelvét, majd folytatta a sétáját. A kiskatonából kitört a nevetés. Alig bírta magával. Látszott, hogy rázza a röhögés, de nem meri szabadjára engedni. Elcserélte szolgálatát, s este feljött hozzánk: „Ne haragudjanak, hogy olyan vadul nézek magukra, de engem is figyelnek. Nem vagyok én olyan rossz gyerek.” Sokáig maradt a szobánkban, hosszan beszélgettünk.

Elérkezett 1951. szeptember 2-a. Szobánkba újabb társakat kaptunk: Szász Micut, Fényi Palit, Megay Robit, csupa jó barátot. Ezen a napon gondolatban ölelést küldtem drága Öcsémnek, aki ekkor ünnepelte huszonnegyedik születésnapját.

Délután különös érzés fogott el. Abbahagytam az írást. A szédülés egyre erősödött: „Oli! Nagyon rosszul vagyok!” Eldőltem a szalmaszákon. Fényi, Micu és Oli vettek körül. Elhomályosult előttem a világ, nyelvem fennakadt, lábamban, kezemben görcsös bénulás indult a szív felé. Tudatom tiszta volt. Mindent hallottam, mindent megértettem, de válaszolni nem tudtam. A görcs egyre feljebb jött, nyugodt tempóban, mint akinek nem sürgős, hiszen úgy is eléri azt, amit akar. Közömbösen hallgattam, amint Oli nekiesett az ajtónak, és oly erővel verte, hogy a folyosó valamennyi öre összeszaladt. Másodperceken belül ott térdelt mellettem dr. Tófalvy János, orvos alezredesünk. Hangja furcsán remegő, lebegő volt: „Tartsd magad. Perceken belül itt vagyok.” Fényi Pali hangját fogtam föl: „Kihagyott a pulzusa.” A görcs már a szívemhez közel járt. Hát szóval ez a halál, ez az elkerülhetetlen vég, gondoltam. Elmondtam egy imát. Felsőhajtottam: „Klárikám, nem látlak többé.” A harc végéhez ért. Nem lázadtam, nem üvöltöttem, nem estem kétségbe. Nyugalom szállt meg, vártam a befejezést. Akkor valósággal odaesett mellém János bácsi. Tisztán értettem figyelmeztetését: „Injekciót adok. Lehet, hogy nagyon rosszul leszel.” A szúrást alig éreztem, de a görcs megállt, pedig azt hiszem, csak centiméterek hiányoztak a célig.

Lassan minden megnyugodott körülöttem. Oli és János bácsi ültek mellettem. Fogták a kezem, és figyeltek. A kalciumegyensúly lassan helyreállt. A görcs megszűnt. Visszatért a látásom, majd nehezen forgó nyelvvel beszélni is tudtam. Este már saját lábamon mentem ki a mellékhelyiségbe. Reggel a szokottnál tovább pihentem, de tíz óra tájban már meg akartam bizonyosodni állapotomról: képes vagyok-e

gondolkodni, emlékezni. Erőpróbaként elmondtam Villon *Halál tánc*-balladáját. Sikerült. Az agyam ép volt, s egy napi pihenés után helyrejöttem. Később tudtam meg, tetániás rohamot kaptam. Valamilyen oknál fogva a vérből kivonódik a kalcium. Görcsöt, illetve halált okozhat.

.. *** ..

Azért választottam a könyvemek ezt a részletét, mert a tetániás rohamok én is szemtanúja voltam.

Nem tudom még ma sem, hogy Csillag / Stern / ÁVH főhadnagy miért is kúldott le az emeleti nagy tereméből az alsóbb emeleti kis cellába. Ott jó társaság volt együtt; három csendőrtiszt; Budur Kercsi százados, Lám Béle főhadnagy és jó magam, míg a rendőrök; Dr. Csikvári Akos és Dr. Beliczky Olivér százados és Fischer Akos főhadnagy voltak cellatársaim. Előben rajzoltam az örököt s mint Lám Béle is írja, nagy sikerem volt. Ebből a cellából vitette le a pincébe Csillag főhadnagy Budur Kercsit, hogy ott "kurtavásba vesse." - Kercsi ezt is kibírta, kemény katona volt. Erről az előlelő jól ismertem, hisz évfolyamtársam és jó barátaim közé tartozott.

Egy érdekes epizód még ami tisztán van előttem, amikor Beliczky Olivér az őrt így kérte; Felügyelő úr engedjen ki a vécebe. - A őr mogorván nézett s azt mondta; Az nem véce, hanem véce... Hogy hívják? Dr. Beliczky Olivér. - Ugyvéd volt? jött az újabb kérdés. - Nem rendőrszázados, - No akkor induljon a vécebe.

Ott voltam, amikor Lám Béle tetániás rohamot kapott, a rövidebbik fal mellett feküdt a pelyvának nevezhető törmelék szalmán. Amikor teljesen megmeredt, mindnyájan nagyon meg voltunk rémülve. Ilyet még sohasem lábtunk. Zörgöttünk az orrok s végre jött Dr. Tófalvi János bátyánk-orvos alexandrosz aki szintén velünk volt fogoly s ő segítette aztán Bélén. Fér nap múlva engem egy másik cellába helyeztek, de ott is jó társaság volt; csendőrök és rendőrök.. Egy Botos nevű próbcsendőrs tizedest is odazártak, de vele szemben óvatosak voltunk, mert nem tudtuk, hogy miért is tartották közénk. Nekem feljegyzéseim nem maradtak s így a pontos dátumra nem emlékezek, hogy mikor is történt a Lám Béle tetániás rohama. -
#ennyit ohajtottam a cikkhez hozzáfűzni.-

... ..

Rossz híreket kaptam Gállocsából, ősi falunkból, amely jelenleg Ukrajnához tartozik.

Unokahúgom-Sára írta, hogy 1998 november 15-én elment bevésárolni testvére Eta. Becsukta, bezárta az ajtót jól. - Egy 22 éves ukrán csavargó berugta az ajtót és összeverte az édesanyját / 92 éves / és pénzt keresett. Mire Eta hazajött, anyu ott állt véresen, de nem vesztette el az eszméletét. Amentő szállította be a kórházba. Több helyen varrták az arcot. Eltört az álla, az orra, arcsontja. Kapott egy agyrázkódást és agysérülést is. Az orvos nem engedte megoperálni. - /? /

Igy szólt a levél. Tamáska Páji bátyánk, aki 96 éves még jól bírja magát, de úgy látszik más helyen tartózkodott ez idő alatt.

Hát így néz ki az ukránjai paradicsom s főleg ilyen életet kell élnie a mi magyar vereinknek. Ők már átéltek a csehszlovák korszakot majd pedig a szovjet időszakot is. Mégis annyi sok viszontagság után is megmaradtak kemény magyarnak. -

.....

Halálozás:

Varga Zoltánné sz. nemes Baranchi Tamáska Sára szomorú szívvel tudatja, hogy férje

V A R G A Z O L T Á N

1997, július 20-án Gállocsban elhunyt 60 éves korában.

Gyászolja a Varga, Tamáska család és a kiterjedt rokomság.

B é k e p o r a i r a !

nemes Berenchi TAMÁSKA LÁSZLÓ

1998. augusztus 5-én Minsziban
Ung vármegyében /Kárpátalján /
60 éves korában elhunyt.

+
Gyászolják; a Felesége, István, László és
Tivadar fiai, menyei, unokái, Edesapja és
Édesanyja, valamint a Tamáska család tagjai a
a határon innen és túl.-

Nyugodjál békében !

Megdöbbentő hirt kaptam Magyarországról, hogy

V A R G A TIBOLD - ABA - ANDRÁS

1999 március 23-án tragikus körülmények között
40 éves korában Sajószentpéteren elhunyt.

+++
+ Gyászolják; özvegye, Tibold és Attila fiai, test-
vérei Akos és Eörs, sógornői, unokaöcsei és a Varga, Tamáska
valamint a Özövek család.

Tiboldban nemcsak unokaöcsémet, de keresztfiamat is
siretom.

+ Legyen békés nyugalma ! +

+++
1999. március 31.-én volt ismét a sárosotai KOSSUTH KLUB-nak összejöve-
vetele, amelyen a Babove házaspár a "Csiksomlyói Passió" t mutatta be
videg. Azonkívül költeményekkel szerepeltek; Kallódy Lászlóné és And-
rássy János. A képekről csak azt lehetett megállapítani. hogy az erdélyi
magyarság igen jó példát mutat a többi magyarnak szerte a világon is,
hogy az emnyomás ellenére is kitartóan küzdök s meg akarnak mindig ma-
gyarnak maradni.-

... ..
A FBH a XVII. évfolyamába lépett. Ez főleg annak köszönhető, hogy
van olvasó tábora és vannak jószívű adakozók is.

Az 1999 évben adakoztak; B.M.A.\$ 20.00. ZAJ-né \$ 20.00, v.G.A. \$ 40.00
A szerkesztőség hálásan köszöni az adományokat amelyek segítik az újság
elbállítást és postázását.-

/// xxx ///

A beloldali cikket egy ukrán író a North Port-i /Florida/ újságban, ami hemzseg a hazugságoktól. -/40.000 fős hadsereg szállta meg Kárpátalját

Sixty years ago, in March 1939, as a result of the breakup of Czechoslovakia (some of us remember smiling British Prime Minister Chamberlain and his umbrella) Slovakia and Karpatho-Ukraine had proclaimed their independence. Everything was legal and proper, but Milosevic's predecessor, whose name was Adolf Hitler, had a different idea. He decided to make Slovakia his satellite state, and to give Karpatho-Ukraine as a gift to his ally, Hungary.

With Hitler's blessing, a 40,000-strong Hungarian military force, equipped with the most modern military hardware, attacked newly formed home-defense units armed with pistols and rifles. The defenders had no hope of victory. Their slogan was "Death in freedom is better than life in a yoke," and they died by the hundreds and thousands. The conquerors pacified the short-lived Karpatho-Ukraine, population slightly over one-half million, with arrests, tortures, and summary executions. And the world did not react. Maybe, just maybe, the reaction of the world powers would have stopped Hitler from further adventures.

his former country and the area's Ukrainian community for the North Port Sun Herald. You can e-mail him at atanask@aol.com

Atanas T. Kobryn writes about

North Port

Wednesday, March 31, 1999

1939: Kárpátalja

Csehszlovákia felbomlása — a maga természetellenes felépítettsége miatt — elkerülhetetlen volt. A szlovákok 1939. március 14-én kimondták, hogy elszakadnak Prágától és kilépnek a csehszlovák állam keretéből. Ezt az elhatározást a magyarság örömmel üdvözölte.

Szlovákia önállósulása a ruthén nép számára merőben új helyzetet teremtett. A ruthének nem tartoznak néprajzilag sem a csehekhez, sem a szlovákokhoz.

Az ukrán terroristák 1939. január 6-án támadást intéztek a már visszacsatolt Munkács ellen. Erre a magyar kormány felszólította a cseh kormányt, hogy Ruzsinszkót, vagyis Kárpátalját azonnal ürítse ki. A cseh kormány feleletre sem méltatta ezt a jegyzéket, sőt a cseh katonaság március 14-én a reggeli órákban újabb támadást intézett Munkács ellen. A magyar határvédszok visszaszorították a támadókat és elfoglalták Örhegyaltját. Ezen a napon az ukrán Szics-gárdisták súlyos partizán-akcióba kezdtek, mire a magyar csapatok parancsot kaptak a határ átlépésére és még aznap elérték Szolyva községet.

Március 18-án a következő hivatalos jelentés közölte, hogy Kárpátalja visszatért az anyaországához:

„Honvédségünk villámgyors hadmozdulatai következtében ma reggelre Ruzsinszko egész területe a Kárpátok ősi határáig birtokunkba jutott.“

Itt olvasható fenn a valóság

... ..
A FLORIDAI BAJTÁRSI HIRADÓ jelen száma 1023-va, 1999, március 31-én.
=====

ELJEGYZÉSI ÉRTESÍTÉS

Dr. Kuli Sándor

v.M.Kir.Csendör százados, okleveles.mérnök

özvegyét

neé **DUTKA JONÁT**

eljegyezte 1998 December 25-én Karácsony napján

vitéz nemes

Baranchi TAMÁSKA ENDRE

v.M.Kir.Csendör százados,ny.honv.tüzérezredes,

szobrász- és festőművész.

T Col. V. B. Tamáska
2621 Woodgate Ln.
Sarasota, FL 34231-6457 USA

Esküvő; 1999 május 1.-én a Niagara Fallsnál.

000 000 000 000 000 000 000